SODBA SPLOŠNEGA SODIŠČA (peti senat)

z dne 13. septembra 2010*

V zadevi T-193/06,

Télévision française 1 SA (TF1) s sedežem v Boulogne-Billancourtu (Francija), ki jo zastopata J.-P. Hordies in C. Smits, odvetnika,

tožeča stranka,

proti

Evropski komisiji, ki jo zastopajo C. Giolito, T. Scharf in B. Stromsky, zastopniki,

tožena stranka,

* Jezik postopka: francoščina.

ob intervenciji

Francoske republike, ki jo zastopata G. de Bergues in L. Butel, zastopnika,

intervenientka,

zaradi predloga za razglasitev ničnosti Odločbe Komisije C(2006) 832 konč. z dne 22. marca 2006 v zvezi z ukrepi podpore kinematografije in avdiovizualnih sredstev v Franciji (pomoči NN 84/2004 in N 95/2004 – Francija, sheme pomoči za kinematografijo in avdiovizualno produkcijo),

SPLOŠNO SODIŠČE (peti senat),

v sestavi M. Vilaras, predsednik, M. Prek in V. M. Ciucă (poročevalec), sodniki,

sodna tajnica: T. Weiler, administratorka,

na podlagi pisnega postopka in obravnave z dne 22. aprila 2010

izreka naslednjo

Sodbo

Pravni okvir

1 Člen 87(1) ES določa, da „[r]azen če ta pogodba ne določa drugače, je vsaka pomoč, ki jo dodeli država članica, ali kakršna koli vrsta pomoči iz državnih sredstev, ki izkrivlja ali bi lahko izkrivljala konkurenco z dajanjem prednosti posameznim podjetjem ali proizvodnji posameznega blaga, nezdružljiva s skupnim trgom, kolikor prizadene trgovino med državami članicami."

2 Člen 87(3)(d) ES določa, da se lahko za združljivo s skupnim trgom šteje pomoč za pospeševanje kulture in ohranjanja kulturne dediščine, kadar takšna pomoč ne škoduje trgovinskim pogojem in konkurenci v Skupnosti v obsegu, ki je v nasprotju s skupnimi interesi.

3 V sporočilu Komisije Svetu, Evropskemu parlamentu, Ekonomsko-socialnemu odboru in Odboru regij o nekaterih pravnih vidikih v zvezi s kinematografskimi in drugimi avdiovizualnimi deli z dne 26. septembra 2001 (UL 2002, C 43, str. 6) so opredeljena

posebna merila, na podlagi katerih Komisija oceni državne pomoči za kinematografsko in avdiovizualno produkcijo, v okviru izjeme, določene v členu 87(3)(d) ES. Komisija v njem pojasnjuje tudi, da mora pri ocenjevanju shem pomoči za kinematografsko in avdiovizualno produkcijo preveriti, ali je z njimi spoštovano „splošno načelo zakonitosti“, to pomeni, da mora preveriti, ali ne vsebujejo klavzul, ki bi bile v nasprotju z določbami Pogodbe ES o področjih, ki se ne nanašajo na državne pomoči (vključno z določbami o obdavčenju). Komisija je leta 2004 podaljšala veljavnost teh posebnih meril skladnosti za pomoči za kinematografsko in avdiovizualno produkcijo do 30. junija 2007 (UL C 123, str. 1).

4 Francoski zakon št. 86-1067 z dne 30. septembra 1986 o svobodi komuniciranja (JORF z dne 1. oktobra 1986, str. 11755), kakor je bil spremenjen zlasti z zakonom št. 2000-719 z dne 1. avgusta 2000 (JORF z dne 2. avgusta 2000, str. 11903), določa pravila za storitve avdiovizualne komunikacije.

5 Francoska ureditev vsebuje ukrepe v podporo kinematografski in avdiovizualni produkciji. Gre za, prvič, mehanizme podpore producentov, ki jih je uvedel Centre national de la cinématographie (nacionalni center za kinematografijo, CNC). Financiranje teh mehanizmov se zagotovi zlasti z davkom od prometa ponudnikov televizijskih storitev (v nadaljevanju: Davek). Gre za, drugič, obveznosti, ki jih imajo ponudniki televizijskih storitev, da investirajo v kinematografsko in avdiovizualno produkcijo.

6 Mehanizmi podpore kinematografske in avdiovizualne produkcije s strani CNC so:

– glede kinematografskega področja urejeni z uredbo št. 99-130 z dne 24. februarja 1999 o finančni podpori kinematografske industrije (JORF z dne 25. februarja 1999, str. 2902), kakor je bila spremenjena,

– glede avdiovizualnega področja urejeni z uredbo št. 95-110 z dne 2. februarja 1995 o finančni podpori države industriji avdiovizualnih programov (JORF z dne 3. februarja 1995, str. 1875), ki je bila dopolnjena z uredbo št. 98-35 z dne 14. januarja 1998 o finančni podpori države avdiovizualni industriji (JORF z dne 17. januarja 1998, str. 742), kakor sta bili spremenjeni.

7 Davek je urejen s členom 302a KB Code général des impôts (splošni zakon o davkih), vstavljenim s členom 28, točka A, zakona št. 97-1239 z dne 29. decembra 1997 o davčnih spremembah za leto 1997 (JORF z dne 30. decembra 1997, str. 19101), in spremenjenim z zakonom št. 2005-1719 z dne 30. decembra 2005 o financah za leto 2006 (JORF z dne 31. decembra 2005, str. 20597) in z zakonom št. 2005-1720 z dne 30. decembra 2005 o davčnih spremembah za leto 2005 (JORF z dne 31. decembra 2005, str. 20654).

8 Mehanizem obveznosti investiranja urejajo:

– uredba št. 2001-609 z dne 9. julija 2001, ki je bila sprejeta za izvajanje člena 27, točka 3, in člena 71 zakona št. 86-1067 in ki se nanaša na prispevek ponudnikov televizijskih storitev, ki se v nekodirani obliki analogno oddajajo na prizemni herčni način, za razvoj produkcije kinematografskih in avdiovizualnih del (JORF z dne 11. julija 2001, str. 11073), kakor je bila spremenjena,

– uredba št. 2001-1332 z dne 28. decembra 2001, ki je bila sprejeta za izvajanje členov 27, 28 in 71 zakona št. 86-1067 in ki se nanaša na prispevek ponudnikov televizijskih storitev, ki se analogno oddajajo na prizemni herčni način, za financiranje katerega se zahteva plačilo uporabnikov, za razvoj produkcije kinematografskih in avdiovizualnih del (JORF z dne 29. decembra 2001, str. 21310), kakor je bila spremenjena,

– uredba št. 2001-1333 z dne 28. decembra 2001, ki je bila sprejeta za izvajanje členov 27, 70 in 71 zakona št. 86-1067 in ki določa splošna načela glede storitev, ki niso radijske, in se digitalno oddajajo na prizemni herčni način (JORF z dne 29. decembra 2001, str. 21315), kakor je bila spremenjena,

– uredba št. 2002-140 z dne 4. februarja 2002 ki je bila sprejeta za izvajanje členov 33, 33-1, 33-2 in 71 zakona št. 86-1067 in ki določa ureditev, ki se uporablja za različne vrste radijskih in televizijskih storitev, ki se oddajajo po kablu ali prek satelita (JORF z dne 6. februarja 2002, str. 2412), kakor je bila spremenjena.

9 Te obveznosti investiranja je treba – vsaj v višini dveh tretjin teh obveznosti na avdiovizualnem področju in vsaj v višini treh četrtin teh obveznosti na kinematografskem področju – nameniti neodvisni produkciji, pri čemer neodvisna produkcija pomeni, kot je bilo to potrjeno na obravnavi, neodvisnost producenta dela v razmerju do ponudnika televizijskih storitev, ki to delo financira, in se jo opredeli na podlagi meril, ki se nanašajo zlasti na vzajemno lastništvo osnovnega kapitala družbe ali glasovalnih pravic s strani producenta in ponudnika zadevnih storitev ter na delež, ki ga ima ta izdajatelj v nedavni dejavnosti navedenega producenta.

10 Ukrepi pomoči CNC za avdiovizualno produkcijo morajo koristiti tudi podjetjem neodvisne produkcije, pri čemer je pojem neodvisnega producenta opredeljen enako kot glede obveznosti investiranja.

Dejansko stanje

11 Komisija Evropskih skupnosti je 15. julija 1992 z Odločbo o pomoči N 7/92 (UL C 203, str. 14) za nedoločen čas odobrila nekatere določbe francoske sheme pomoči za kinematografsko in avdiovizualno produkcijo.

12 Komisija je z Odločbo o pomoči N 3/98 z dne 3. junija 1998, kakor je bila spremenjena 29. julija 2008 (UL C 279, str. 4), za dve leti odobrila nekatere spremembe, vnesene v shemo avtomatske podpore kinematografske produkcije. Veljavnost te odobritve je bila 7. avgusta 1998 podaljšana do 3. junija 2004.

13 Tožeča stranka, družba Télévision française 1 SA (TF1), je z dopisom z dne 3. oktobra 2001 pri Komisiji vložila pritožbi v zvezi z nekaterimi določbami francoske sheme pomoči za kinematografsko in avdiovizualno produkcijo.

14 Francoski organi so z dopisom z dne 16. februarja 2004 priglasili selektivne sheme pomoči za kinematografska dela, ki so zanimiva za čezmorske departmaje (N 95/2004). Komisija je od francoskih organov zahtevala dopolnilne informacije, ti pa so na to zahtevo odgovorili. Francoski organi so na Komisijo naslovili tudi obvestilo o izvajanju sheme, ki pa so ga nato januarja 2005 umaknili.

15 Z dopisoma z dne 13. in 27. aprila 2004 je CNC Komisiji poslal podatke glede pritožb tožeče stranke.

16 Francoski organi so z dopisom z dne 24. maja 2004 Komisiji priglasili vse sheme pomoči za kinematografijo in avdiovizualno produkcijo, pri čemer so jo zaprosili za začasno podaljšanje veljavnosti shem, zajetih z odločbami v zvezi s pomočmi N 7/92 in N 3/98, kar pa je ta zavrnila. Z dopisom z dne 27. julija 2004 je od francoskih organov zahtevala, naj dopolnijo svojo priglasitev, kar so naredili z več dopisi v letih 2004 in 2005. Vse sheme pomoči so bile 14. decembra 2004 vpisane pod opravilno številko NN 84/2004.

17 Komisija je z dopisom z dne 22. decembra 2004 francoske organe obvestila, da priglašene sheme, zato ker so se že izvajale, šteje za nezakonite v smislu člena 88(3) ES.

18 Tožeča stranka je z dopisom z dne 10. januarja 2006 dopolnila svoji pritožbi z dne 3. oktobra 2001.

19 Komisija je z Odločbo C(2006) 832 konč. z dne 22. marca 2006 v zvezi z ukrepi v podporo kinematografiji in avdiovizualni produkciji v Franciji (pomoči NN 84/2004 in N 95/2004 – Francija, sheme pomoči za kinematografijo in avdiovizualno produkcijo) (v nadaljevanju: Odločba) odločila, da po koncu faze predhodne proučitve, določene v členu 88(3) ES, ne bo podala ugovorov v zvezi z zadevnimi ukrepi.

20 Povzetek odločbe, s povezavo na spletne strani Komisije, kjer je na voljo celotno besedilo te odločbe, je bil 14. decembra 2006 objavljen v *Uradnem listu Evropske unije* (UL C 305, str. 12).

Odločba

21 Iz Odločbe je razvidno, da se nanaša na shemo pomoči za kinematografijo in avdiovizualna sredstva, zlasti na ukrepe finančne podpore, ki jih je odobril CNC, in mehanizem obveznosti investiranja.

22 Glede, prvič, ukrepov podpore kinematografske in avdiovizualne produkcije, ki jih je odobril CNC, Komisija tega opisuje kot ustanovo javne uprave, ki ima pravno osebnost in finančno avtonomijo ter je podrejena francoskemu ministrstvu za kulturo in komunikacije (točka II(20) obrazložitve Odločbe). Proračun, ki ga upravlja CNC, je razdeljen na dva dela: del „Avdiovizualna industrija“ (ki zajema račun za podporo industrije avdiovizualnih programov (COSIP)) in del „Kinematografska industrija“ (točka II(21) obrazložitve Odločbe). Komisija nato navaja, da se proračun CNC financira s parafiskalnimi davki, med katerimi je tudi Davek (točka II(22) obrazložitve Odločbe). Komisija poudarja, da na podlagi člena 302a KB francoskega splošnega davčnega zakonika Davek plačajo uporabniki televizijskih storitev s sedežem v Franciji, prejetih v metropolitanski Franciji in v čezmorskih departmajih, ki so v predhodnem letu programirali eno ali več avdiovizualnih ali kinematografskih del, ki spadajo na področje uporabe ukrepov podpore CNC, odmeri pa se na podlagi prometa teh ponudnikov televizijskih storitev (točka II(23) in (24) obrazložitve Odločbe).

23 Komisija v zvezi z ukrepi podpore CNC filmski in avdiovizualni industriji, ki se izpodbijajo v okviru tega postopka, v Odločbi opisuje ukrepe „podpore produkcije celovečernih filmov“ (točka II, od (29) do (95), obrazložitve), „podpore promocije filmskih del v tujini“ (točka II, od (121) do (126), obrazložitve), „podpore kratkometražnih

filmskih del“ (točka II, od (127) do (149), obrazložitve) in „podpore avdiovizualne produkcije“ (točka II, od (186) do (219), obrazložitve) ter način njihovega financiranja (točka II, od (19) do (24), obrazložitve).

24 Po proučitvi navedenih ukrepov v Odločbi je Komisija ugotovila, da so nekateri od teh ukrepov državne pomoči v smislu člena 87(1) ES in so na podlagi člena 87(3)(d) ES združljivi s skupnim trgom do konca leta 2011, medtem ko drugi v skladu z Uredbo Komisije (ES) št. 69/2001 z dne 12. januarja 2001 o uporabi členov 87 [ES] in 88 [ES] pri *de minimis* pomoči (UL L 10, str. 30) niso bili opredeljeni kot državne pomoči v smislu člena 87(1) ES (točka III, od (38) do (124), obrazložitve Odločbe, za „podporo kinematografiji – podpora produkciji celovečernih filmov“; točka III, od (158) do (193), obrazložitve Odločbe za „podporo promociji kinematografskih del v tujini“; točka III, od (194) do (223), obrazložitve Odločbe, za „podporo kratkometražnih kinematografskih del“; točka III, od (257) do (331), obrazložitve Odločbe, za „podporo avdiovizualne produkcije“). Glede ukrepov, ki so bili razglašeni za združljive s skupnim trgom v skladu s členom 87(3)(d) ES, je Komisija do tega sklepa prišla z uporabo meril, določenih v sporočilu iz leta 2001, navedenem v točki 3 zgoraj, ali z uporabo teh meril po analogiji, ali kot upoštevno referenco. Komisija se je zato odločila, da glede njih ne bo ugovarjala.

25 Komisija glede, drugič, obveznosti investiranja (točka II, od (246) do (255), obrazložitve Odločbe) navaja, da so te naložene, z nekaterimi razlikami pri njihovih podrobnih pravilih, ponudnikom televizijskih storitev, ki se analogno ali digitalno razširjajo na prizemni herčni način, prek kabla ali satelita, ponudnikom plačljivih televizijskih storitev, ki se analogno razširjajo na prizemni herčni način, in ponudnikom storitev, imenovanih „plačilo za ogled“, ki se digitalno razširjajo na prizemni herčni način.

26 Komisija pojasnjuje, da se znesek obveznosti investiranja določi na podlagi deleža prometa zadevnega ponudnika televizijskih storitev v predhodnem letu (točka II(250) obrazložitve Odločbe). Navedeni znesek se razlikuje glede na način razširjanja televizijskih storitev in glede na lastnosti ponudnika (točka II, od (251) do (254), obrazložitve Odločbe). Komisija splošno poudarja, da je odstotek prometa, ki ga je treba investirati v kinematografsko produkcijo, višji, če je načrtovanje programa televizijskih storitev usmerjeno v kinematografijo, in nižji, če to načrtovanje programa primarno ni usmerjeno v kinematografijo (točka II(251) obrazložitve Odločbe).

27 Komisija meni, da v te obveznosti investiranja niso vključena državna sredstva in torej ne pomenijo državnih pomoči v smislu člena 87 ES (točka III, od (390) do (398), obrazložitve Odločbe).

28 Komisija v točki IV obrazložitve Odločbe „obžaluje, da je Francija izvajala večino ukrepov, proučenih v tej odločbi, s čimer je kršila člen 88(3) [ES]“. Komisija nato ugotavlja, da so ukrepi državnih pomoči, ki se izpodbijajo v tej tožbi, ki so ji bili priglašeni in ki so predmet Odločbe, združljivi s skupnim trgom do konca leta 2011, v skladu s členom 87(3)(d) ES. Nazadnje, v isti točki obrazložitve je pojasnjeno tudi naslednje:

„Komisija vztraja pri tem, da se to trajanje odobri ob upoštevanju tega, da so se francoski organi zavezali, ‚da bodo sprejeli morebitne popravke, za prilagoditev spremembam na področju državnih pomoči za kinematografijo in avdiovizualna sredstva po 30. juniju 2007‘. Komisija francoske organe opozarja, da morajo predložiti letno poročilo o izvajanju priglašenih ukrepov. V tem poročilu mora biti navedenih dovolj podrobnosti, da lahko Komisija preveri, ali ti mehanizmi izkrivljajo konkurenco v obsegu, ki je v nasprotju s skupnim interesom.“

Postopek in predlogi strank

29 Tožeča stranka je 12. julija 2006 v sodnem tajništvu Splošnega sodišča vložila to tožbo.

30 Francoska republika je v sodnem tajništvu Splošnega sodišča 4. oktobra 2006 vložila predlog za intervencijo v tej zadevi v podporo predlogom Komisije. Predsednik prvega senata Splošnega sodišča je s sklepom z dne 14. novembra 2006 to intervencijo dovolil. Intervenientka je predložila vlogo, drugi stranki pa sta o njej predložili stališča v za to določenih rokih.

31 Ta zadeva je bila nato zaradi spremembe sestave senatov Splošnega sodišča in razporeditve sodnika poročevalca v peti senat dodeljena temu senatu.

32 Na podlagi poročila sodnika poročevalca je Splošno sodišče (peti senat) sklenilo, da začne ustni postopek. Stranke so na obravnavi 22. aprila 2010 podale ustne navedbe in odgovorile na vprašanja Splošnega sodišča.

33 Tožeča stranka Splošnemu sodišču predlaga, naj:

– tožbo razglasi za dopustno;

– Odločbo razglasi za nično;

– odloči o stroških v skladu s predpisi.

34 Komisija Splošnemu sodišču predlaga, naj:

– tožbo zavrže kot nedopustno;

– podredno, tožbo zavrne, ker je očitno brez vsake pravne podlage;

– tožeči stranki naloži plačilo stroškov.

35 Francoska republika Splošnemu sodišču predlaga, naj:

– tožbo zavrže kot nedopustno;

– podredno, tožbo zavrne kot neutemeljeno;

– tožeči stranki naloži plačilo stroškov.

Pravo

36 Komisija, ne da bi formalno vložila ugovor nedopustnosti na podlagi člena 114 Poslovnika Splošnega sodišča, izpodbija dopustnost tožbe, pri čemer se sklicuje na neobstoj procesnega upravičenja tožeče stranke.

Trditve strank

37 Komisija izpodbija dopustnost tožbe, pri čemer trdi, da sporna odločba ne zadeva posamično tožeče stranke. Prvič, ker tožeča stranka izpodbija utemeljenost Odločbe, bi morala v skladu s sodno prakso dokazati svoj posebni položaj, tako da dokaže, da je znatno prizadet njen položaj na trgu, in ne le njen položaj konkurentke v razmerju do podjetja, ki je prejemnik pomoči.

38 Tožeča stranka bi morala opraviti analizo trga, da bi ugotovila, s katerimi posebnimi proizvodi ali geografskimi trgi bi bila v konkurenci s prejemniki pomoči (sklepni predlogi generalnega pravobranilca F. G. Jacobsa k sodbi Sodišča z dne 13. decembra 2005 v zadevi Komisija proti Aktionsgemeinschaft Recht und Eigentum, C-78/03 P, ZOdl., str. I-10737, I-10741, točki 117 in 118). Tako bi morala dokazati, da ni upravičena do nobenega ukrepa pomoči, določenega v Odločbi, in da ta neugodna okoliščina znatno vpliva na njen konkurenčni položaj.

39 Komisija v dupliki poudarja, da tožeča stranka ne skuša dokazati svojega neposrednega in posamičnega pravnega interesa v zvezi z ukrepi podpore produkcije CNC. Komisija iz tega sklepa, da tožeča stranka implicitno priznava, da je njena tožba dopustna le v delu, v katerem se nanaša na obveznosti investiranja. To je enostavno

pojasniti z dejstvom, da je tožeča stranka upravičena do ukrepov CNC v podporo produkciji. Tožeča stranka naj bi za kinematografsko produkcijo med drugim prejela avtomatsko podporo za produkcijo in distribucijo in pomoči za videografske storitve. Tožeča stranka naj bi za avdiovizualno produkcijo prejela neposredno podporo COSIP, prek svojih hčerinskih produkcijskih družb, posredno pa bi jo prejela za programe, ki jih veriga vnaprej financira pri pooblaščenih producentih. Po mnenju Komisije je v skladu z ustaljeno sodno prakso ničnostna tožba dopustna le, če ima tožeča stranka obstoječ in dejanski interes za razglasitev ničnosti izpodbijanega akta. Tega pa naj v obravnavanem primeru ne bi imela, saj naj bi bilo v primeru, da Splošno sodišče ugodi tožbi tožeče stranke in Odločbo v delu, v katerem se nanaša na ukrepe podpore, ki so bili razglašeni za združljive, razglasi za nično, tožeči stranki onemogočeno, da prejme zadevne pomoči, zato naj bi se znašla v manj ugodnem položaju od tistega, ki je razviden iz Odločbe.

40 Drugič, glede obveznosti investiranja, če je Komisija storila napako, s tem da je ugotovila neobstoj državnih sredstev, bi morala tožeča stranka prav tako dokazati znatno prizadetost svojega konkurenčnega položaja, ker ne bi bila upravičena, niti potencialno, do navedenih ukrepov.

41 Komisija najprej poudarja, da je z obveznostmi investiranja – z razlikami v njihovih podrobnih pravilih – ponudnikom televizijskih storitev naloženo, da letno potrošijo določene zneske za financiranje kinematografske in avdiovizualne produkcije. Te obveznosti so naložene vsem ponudnikom televizijskih storitev, zato tožba tožeče

stranke ni dopustna v delu, v katerem se nanaša na to, da ta ukrep ni opredeljen kot državna pomoč. V zvezi s tem bi bilo sklicevanje tožeče stranke na pravne predpise, ki so veljali v času vložitve njenih tožb leta 2001, neupoštevno za preizkus dopustnosti tožbe, saj se v skladu z ustaljeno sodno prakso zakonitost nekega akta presoja glede na dejanske in pravne elemente, ki so obstajali na dan, ko je bil akt sprejet. Dalje Komisija, glede različnega obravnavanja, ki ga zatrjuje tožeča stranka in ki temelji na tem, da naj bi se obveznost investiranja nanašala le na nekatere ponudnike televizijskih storitev, ki se razširjajo digitalno in herčno – kar bi pomenilo diskriminacijo in, implicitno, prizadetost njenega konkurenčnega položaja – trdi, da to razliko upravičujejo objektivne okoliščine, povezane s prometom. Poleg tega bi bili ponudniki televizijskih storitev, ki bi bili deležni drugačne obravnave, tisti, ki ne razširjajo ali razširjajo le malo avdiovizualnih del in zato niso v konkurenci s ponudniki televizijskih storitev, kot je tožeča stranka, saj bistveni del njenih programov sestavljajo avdiovizualna dela.

42 Dalje, Komisija in Francoska republika v odgovor tožeči stranki trdita, da so se francoski organi, v skladu s členom 3(1) Direktive Sveta z dne 3. oktobra 1989 o usklajevanju nekaterih zakonov in drugih predpisov držav članic o opravljanju dejavnosti razširjanja televizijskih programov (89/552/EGS) (UL L 298, str. 23), kakor je bila spremenjena, odločili, da sprejmejo strožje predpise od tistih iz navedene direktive in da bodo znesek obveznosti investiranja izračunali glede na promet ponudnikov televizijskih storitev. Vsekakor velja v skladu s francosko ureditvijo za vse francoske ponudnike televizijskih storitev obveznost investiranja v istem sorazmerju. Po mnenju Komisije zato dejstvo, da so stroški tožeče stranke iz tega naslova višji od stroškov njenih konkurentov, zaradi njenega položaja na francoskem trgu razširjanja televizijskih programov in pomembnosti njenega prometa, ni dovolj za to, da tožeča stranka izstopa, to pa naj bi ta tudi priznala v repliki. Ker naj bi namreč tožeča stranka priznala, da ukrep škodi obsežni skupini operaterjev, Komisija trdi, da če so številni drugi operaterji v enakem položaju kot tožeča stranka, to dokazuje, da v nasprotju z zahtevami iz sodbe z dne 15. julija 1963 v zadevi Plaumann proti Komisiji (25/62, Recueil, str. 197) ni v posebnem položaju.

43 Poleg tega Komisija in Francoska republika izpodbijata trditev tožeče stranke, da ukrepi podpore s strani CNC in obveznosti investiranja koristijo velikim komunikacijskim skupinam, namesto da bi spodbujali neodvisno produkcijo. V skladu s francoskimi predpisi naj bi morali vsi ponudniki televizijskih storitev nameniti dve tretjini svojih obveznosti investiranja za neodvisno avdiovizualno produkcijo, na podlagi istih meril. V praksi se večina teh investiranj v obliki nakupov in prednakupov opravi pri producentih, ki so neodvisni od vseh skupin avdiovizualne komunikacije. Vsekakor, tudi če štejemo, da francoski predpisi dajejo prednost tem komunikacijskim skupinam, bi bila tožeča stranka v slabšem položaju, enako kot drugi ponudniki televizijskih storitev, za katere veljajo enake obveznosti. Učinki francoske ureditve na tožečo stranko bi bili vezani le na njen konkurenčni položaj, v obsegu, v katerem bi – ker je ponudnik televizijskih storitev, ki ima največji promet – prek obveznosti financiranja neodvisne produkcije financirala druge producente avdiovizualnih del bolj kot njeni konkurenti, vendar vedno glede na objektivni element, in sicer promet.

44 Tretjič, Komisija glede pravice do sodnega varstva poudarja, da mora ravnati v skladu z veljavnim pravom in ustaljeno sodno prakso, kot je to razvidno zlasti iz sodbe Splošnega sodišča z dne 13. septembra 2006 v zadevi British Aggregates proti Komisiji (T-210/02, ZOdl., str. II-2789) (glej tudi sodbo Sodišča z dne 25. julija 2002 v zadevi Unión de Pequeños Agricultores proti Svetu, C-50/00 P, Recueil, str. I-6677, točka 40). Tako bi teoretično tožeča stranka lahko zavrnila ravnanje v skladu z zavezujočo ureditvijo obveznosti investiranja in pred nacionalnim sodiščem uveljavljala neskladnost te ureditve s pravom Skupnosti, pri čemer mora nacionalno sodišče, če je to potrebno, Sodišču poslati predlog za sprejetje predhodne odločbe glede veljavnosti Odločbe.

45 Francoska republika se strinja z ugotovitvijo Komisije, da je tožba, ki jo je vložila tožeča stranka, nedopustna, saj je odločba posamično ne zadeva.

46 Prvič, tako kot Komisija tudi Francoska republika trdi, da je v skladu z ustaljeno sodno prakso tožba tožeče stranke – ker z njo izpodbija utemeljenost Odločbe – dopustna le, če dokaže, da zadevni ukrep znatno vpliva na njen konkurenčni položaj. Francoska republika glede sklicevanja tožeče stranke na zgoraj v točki 38 navedene sklepne predloge generalnega pravobranilca F. G. Jacobsa k sodbi Komisija proti Aktionsgemeinschaft Recht und Eigentum tudi trdi, da zadošča spomniti, da je Sodišče v tej sodbi potrdilo obstoj znatne prizadetosti konkurenčnega položaja tožeče stranke. Francoska republika v zvezi s tem, tako kot Komisija, navaja, da se tožeča stranka ne more sklicevati le na status zainteresirane stranke v smislu člena 88(2) ES in obstoj konkurenčnega razmerja, temveč mora tudi dokazati pomembnost škode za njen položaj na trgu. Nazadnje je Komisija v nasprotju s trditvami tožeče stranke sprejela Odločbo v odgovor na priglasitev – s strani francoskih organov 24. maja 2004 – vseh shem pomoči za kinematografijo in avdiovizualni sektor, in ne po pritožbi tožeče stranke z dne 3. oktobra 2001.

47 Drugič, tožeča stranka naj ne bi dokazala, da je Odločba znatno vplivala na njen konkurenčni položaj. Francoska republika v odgovor tožeči stranki, tako kot Komisija, najprej trdi, da so se francoski organi odločili izračunati znesek obveznosti investiranja glede na promet ponudnika televizijskih storitev in da dejstvo, da so stroški tožeče stranke iz tega naslova višji od stroškov njenih konkurentov, zaradi njenega položaja na francoskem trgu razširjanja televizijskih programov in pomembnosti njenega prometa, ne more zadostovati za to, da tožeča stranka izstopa, to pa naj bi ta v repliki tudi priznala (glej točko 42 zgoraj).

48 Dalje, glede trditve tožeče stranke, da ukrepi podpore s strani CNC in obveznosti investiranja koristijo velikim komunikacijskim skupinam, namesto da bi spodbujali neodvisno produkcijo, Francoska republika dodaja, da lahko v zvezi s tretjino njenih obveznosti investiranja tožeča stranka, tako kot drugi ponudniki televizijskih storitev,

prosto odloči, da investira v producente po lastni izbiri, zlasti v svoje hčerinske družbe. Francoska republika kot primer navaja zneske za leto 2005 v zvezi z investicijami tožeče stranke v avidovizualno in kinematografsko produkcijo.

49 Poleg tega naj bi tožeča stranka v okviru svojih obveznosti investiranja v zvezi z neodvisno produkcijo lahko ohranila izključne pravice za razmeroma dolgo obdobje 42 mesecev, in ne za 18 mesecev, kot sama trdi. Poleg teh obveznosti bi ponudniki televizijskih storitev ohranili tudi gospodarski nadzor nad deli, ki jih financirajo, zato bi imeli na voljo veliko manevrskega prostora tako na stopnji produkcije, z izbiro oblik finančne pomoči, kot na stopnji izkoriščanja, v zvezi s trajanjem pravic, ponovnimi nakupi in izkoriščanjem na več nosilcih.

50 Tretjič, tožeča stranka naj vsekakor ne bi mogla dokazati, da je bil njen konkurenčni položaj znatno prizadet. Prvič, glede obveznosti investiranja v avdiovizualno in filmsko produkcijo, bi jo bila tožeča stranka tako kot vsi drugi francoski ponudniki televizijskih storitev dolžna plačati glede na svoj promet. Drugič, Francoska republika se, tako kot Komisija, sprašuje o interesu tožeče stranke, ki je upravičena do ukrepov podpore za kinematografijo in avdiovizualna sredstva, da doseže razglasitev ničnosti Odločbe, s katero so ti ukrepi razglašeni za združljive (glej točko 39 zgoraj).

51 Tožeča stranka trdi, da jo Odločba neposredno in posamično zadeva. V zvezi z njenim neposrednim interesom za vložitev tožbe zoper Odločbo trdi, da je v interesu vsakega podjetja, ki je konkurenčno podjetju, ki je prejemnik pomoči, da se odločba

Komisije o razglasitvi te pomoči za združljivo s skupnim trgom razglasi za ničnо, saj taka razglasitev ničnosti vodi do ponovnega začetka postopka preverjanja združljivosti pomoči. Poleg tega je bila zadevna pomoč že dodeljena, tako da bi Odločba omogočila ohranitev pomoči, v zvezi s katero je tožeča stranka zahtevala, da se ukine od leta 2001. Tožeča stranka v repliki poudarja, da Komisija tega neposrednega interesa ne izpodbija.

52 Poleg tega naj bi bil v skladu s sodno prakso posamični interes tožeče stranke dokazan s tem, da ukrepi pomoči, ki so predmet Odločbe, vplivajo na njegov položaj na trgu. Prvič, tožeča stranka meni, da pogoja, ki ju postavlja Komisija v odgovoru na tožbo, presegata pogoje, določene s sodno prakso. Najprej, glede pogoja v zvezi z okoliščino, da ni imela koristi od ukrepov, določenih v Odločbi, tožeča stranka trdi, da ima procesno upravičenje, saj je zainteresirana stranka v smislu člena 88(2) ES in člena 1(h) Uredbe Sveta (ES) št. 659/1999 z dne 22. marca 1999 o določitvi podrobnih pravil za uporabo člena [88 ES] Pogodbe ES, (UL L 83, str. 1). Dalje, kjer tožba temelji na tožbenih razlogih, povezanih z utemeljenostjo Odločbe, bi morala tožeča stranka dokazati svoj poseben položaj, o katerem je mogoče sklepati na podlagi vpliva na njen konkurenčni položaj in, kjer je to primerno, na podlagi njene intervencije med predhodnim postopkom. Z vsakršno drugačno rešitvijo ne bi bilo upoštevano dejstvo, da ukrep pomoči splošnega videza lahko dejansko daje prednost le nekaterim operaterjem ali dejavnostim, čeprav lahko teoretično prinaša koristi vsem.

53 Drugič, tožeča stranka trdi, da je v obravnavanem primeru njen konkurenčni položaj prizadet na trgu brezplačnega razširjanja televizijskih programov in na trgu pridobivanja avdiovizualnih pravic in vsebin. Z Odločbo naj bi bil namreč ohranjen sistem obveznih prispevkov v korist avdiovizualne produkcije, s tem da je v njej ugotovljeno, da bodisi obveznosti investiranja ne pomenijo državne pomoči bodisi da ukrepi podpore s strani CNC pomenijo pomoč, ki je združljiva s skupnim trgom. Te težave so razlog za pritožbe tožeče stranke.

54 Najprej, prijavljeni ukrepi podpore, odobreni v Odločbi, naj bi ustvarili konkurenčno oviro, s tem da bi tožeči stranki omejili možnost razvoja produkcijske dejavnosti, v zvezi z dvema tretjinama stroškov, povezanih z obveznostmi investiranja, in bi prispevali k dajanju prednosti komunikacijskim skupinam, ki so v konkurenci s tožečo stranko. Glede domnevnega gospodarskega nadzora nad deli, ki jih financirajo, tožeča stranka v odgovor Francoski republiki trdi, da je raven njenih obveznosti investiranja taka, da dejansko pomeni izrabo vseh njenih investicijskih zmožnosti.

55 Dalje, kakor naj bi tožeča stranka obširno obrazložila v svojih pritožbah, naj bi francoska ureditev podpore filmski in avdiovizualni industriji vodila do tega, da bi tožeča stranka prispevala – s plačilom Davka za financiranje COSIP-a in subvencije, ki jo to dodeli neodvisnim producentom – k financiranju lastnih konkurentov. Zaradi opredelitve „neodvisni producent“ v francoski zakonodaji bi namreč veliko teh producentov kontrolirali konkurenti, veliko število od njih pa naj bi bilo v lasti velikih komunikacijskih skupin, ki bodisi opravljajo radiodifuzijsko dejavnost (kabelska, satelitska, digitalna prizemna herčna, spletna televizija), bodisi so dejavne pri avdiovizualni produkciji, ali pa opravljajo obe vrsti dejavnosti.

56 Tožeča stranka v zvezi s tem izpodbija podatke za leto 2005, ki jih je predložila Francoska republika. Med 26 producenti, ki so bili ob upoštevanju francoske zakonodaje opredeljeni kot neodvisni in s katerimi je tožeča stranka leta 2005 sklenila pogodbe, jih je samo devet resnično neodvisnih od katerega koli ponudnika televizijskih storitev. Od 17 drugih je 8 hčerinskih družb avdiovizualnih skupin in 9 hčerinskih družb podjetij, vključenih v industrijske skupine, kar jim daje veliko gospodarsko težo in so po večini producenti in distributerji. Tožeča stranka opozarja, da so večina od teh 17 trgovinskih partnerjev pomembna in gospodarsko močna podjetja, ki ne ustrezajo opredelitvi „neodvisnega procudenta“ iz triindvajsete uvodne izjave Direktive 89/552. Tožeča stranka poudarja, da zadostuje ugotovitev, da je v razvrstitvi producentov celovečernih igranih filmov za prvi del večera za leto 2005 prvi upravičenec francoske zakonodaje o ukrepih podpore za produkcijo in obveznostih investiranja, prek petih

hčerinskih družb, skupina. Ista razvrstitev tudi pokaže, da med desetimi najpomembnejšimi producenti za leto 2005 ni nobenega producenta, ki bi bil dejansko neodvisen v smislu besedila in namena Direktive 89/552.

57 Tretjič, te velike komunikacijske skupine bi lahko imele koristi od shem pomoči, ne da bi morale sodelovati pri njihovem financiranju. Poleg upravičenosti do podpore COSIP prek producentov, ki so v njihovi lasti, bi lahko na ustvarjenih delih obdržale časovno neomejene koprodukcijske pravice, ki bi jih lahko nato prodale med drugim tudi tožeči stranki. Zato bi imele te velike skupine veliko prednost pri ustvarjanju katalogov del in razširjanju del na drugih platformah, zlasti na digitalni prizemni herčni način, prek satelita, spleta in telefonije tretje generacije. Skupine, ki uporabljajo te že nastale kataloge, bi lahko že oddajale na digitalni prizemni herčni način, v neposredni konkurenci s tožečo stranko.

58 V nasprotju s tem pa ponudniki televizijskih storitev v praksi ne bi mogli ustvariti katalogov pravic, saj ne bi smeli obdržati pravic iz koprodukcije na avdiovizualnih delih, financiranih iz njihovih obveznosti investiranja v neodvisna produkcijska podjetja, pri čemer ta dela predstavljajo dve tretjini njihove porabe iz naslova obveznosti investiranja. Pridobili bi lahko le „pravice do predvajanja“, in sicer pravice do razširjanja teh del, omejene na določeno število razširjanj v krajšem časovnem obdobju.

59 Tožeča stranka in drugi ponudniki televizijskih storitev bi bili ob stalnem pritisku teh konkurenčnih komunikacijskih skupin tudi prisiljeni, pri izteku njihovih pravic do

razširjanja, katerih trajanje izključnosti bi bilo omejeno na 18 mesecev, da ponovno kupijo avdiovizualna dela, ki so jih financirali. Ker se namreč najpomembnejše serije francoskih programov še naprej producirajo v trajanju, ki presega začetno trajanje pravic do razširjanja prvih epizod, naj bi bil ponoven nakup teh pravic nujen za to, da bi se izognili razširjanju teh epizod na konkurenčnih kanalih. Tožeča stranka v odgovor Francoski republiki, ki se sklicuje na obširno diskrecijsko pravico ponudnikov televizijskih storitev na stopnji izkoriščanja del in na trajanje pravic do razširjanja, trdi, da sta to trajanje in število dovoljenih razširjanj med trajanjem s francosko ureditvijo strogo urejena.

60 Tožeča stranka v repliki še dodaja, da se v skladu s francosko ureditvijo znesek obveznosti investiranja izračuna glede na promet, in ne glede na programski proračun izdajatelja, kot je določeno v členu 5 Direktive 89/552. Zato bi stroški tožeče stranke v zvezi s tem močno presegli stroške njenih konkurentov, zlasti France 2, France 3 in M6, v škodo proste razporeditve njenega proračuna in njene izbire glede oblikovanja programa, kar bi vodilo do tega, da bi se razlikovala od svojih konkurentov. Tožeča stranka tudi poudarja, da se je prispevek za razvoj produkcije avdiovizualnih del ob vložitvi njene tožbe leta 2001 nanašal le na ponudnike televizijskih storitev, ki se v nekodirani obliki analogno oddajajo na prizemni herčni način, in sicer na tožečo stranko, dve javni televiziji in M6, medtem ko za druge komunikacijske skupine, ki delujejo v Franciji in ki ne oddajajo tako, te obveznosti niso veljale. Čeprav se je zakonodaja postopno razvila v smislu, da so bile enake vrste obveznosti naložene tudi drugim ponudnikom televizijskih storitev, naj naložene obveznosti ne bi bile tako zavezujoče, zneski investicij pa ne tako veliki kot tisti, ki so bili naloženi tožeči stranki. Vsekakor dejstvo, da bi lahko Odločba vplivala tudi na druge operaterje in da bi lahko povzročila večjo škodo, pomeni dodaten razlog za priznanje dopustnosti tožbe.

61 Nazadnje, glede neposrednih in posrednih ugodnosti, ki bi jih tožeča stranka imela iz shem pomoči za avdiovizualno produkcijo, tožeča stranka izpodbija trditve Francoske republike. V zvezi s tem trdi, da ni posredno imela ugodnosti od ukrepov podpore CNC. Na eni strani naj bi finančna podpora CNC za neko produkcijo koristila izključno producentu, zlasti z akreditiranjem njegovega računa, odprtega pri CNC, in s tem, da bi omogočala avtomatsko oblikovanje novih idej. V nasprotju s tem pa ne bi zmanjšala bremena obveznosti investiranja ponudnika televizijskih storitev. Zato finančna podpora producentom, ki niso hčerinske družbe tožeče stranke, tem ne bi priskrbela ugodnosti. Na drugi strani odobritev te podpore CNC, ki temelji na finančni obveznosti ponudnika televizijskih storitev, kot je tožeča stranka, v višini najmanj 25 % zneska predračuna produkcije, ne bi pomenila nobenega zmanjšanja zakonodajnih obveznosti ali olajšanja bremen tega ponudnika. Poleg tega tožeča stranka znesek, ki ga na podlagi shem pomoči za avdiovizualno produkcijo prejme prek svojih hčerinskih družb, označuje kot malenkosten. Le tretjina njenih obveznosti investiranja bi bila lahko eventualno uresničena prek njenih hčerinskih produkcijskih družb, od katerih naj bi jih le malo pruduciralo dela na zalogo in le dve naj bi leta 2005 prejeli finančno podporo CNC v skupnem znesku, ki je precej nižji od zneska Davka, ki bi ga morala v istem letu plačati tožeča stranka.

62 Tretjič, tožeča stranka trdi, da v skladu z ustaljeno sodno prakso poseben status tožeče stranke v smislu zgoraj v točki 42 navedene sodbe Plaumann proti Komisiji ne izhaja izključno iz znatne prizadetosti njenega konkurenčnega položaja na trgu (sodba Splošnega sodišča z dne 10. maja 2006 v zadevi Air One proti Komisiji, T-395/04, ZOdl., str. II-1343, točka 32). Poleg tega poudarja, da se generalni pravobranilec F. G. Jacobs v zgoraj v točki 38 navedenih sklepnih predlogih k sodbi Komisija proti Aktionsgemeinschaft Recht und Eigentum v točkah 141 in 142 jasno izreče v korist uporabe merila posamičnega zadevanja, ki ne bi bilo več izključno omejeno le na to prizadetost. Upoštevati je mogoče tudi druge okoliščine, na primer dejstvo, da so bile pritožbe tožeče stranke v letu 2001 in njihova dopolnitev januarja 2006, v nasprotju s trditvami Francoske republike, razlog za sprejetje Odločbe. Komisija naj tega dejstva

ne bi izpodbijala, poleg tega pa naj bi se Odločba sklicevala nanj in nanj neposredno odgovarjala.

63 Četrtič, pretirano restriktivna razlaga pojma posamičnega pravnega interesa, kakor je tista, ki jo zagovarja Komisija, bi vodila do tega, da bi se tožeči stranki odvzela pravica do učinkovitega sodnega varstva. Če namreč ne bi imela pravice do tožbe pred Splošnim sodiščem, bi bila tožeči stranki odvzeta vsakršna možnost vsebinske obravnave narave državnih pomoči kot obveznosti investiranja.

Presoja Splošnega sodišča

64 V skladu s členom 230, četrti odstavek, ES lahko fizične ali pravne osebe sprožijo postopke zoper nanje naslovljene odločbe in zoper odločbe, ki jih neposredno in posamično zadevajo, čeprav so kot uredba ali odločba naslovljene na drugo osebo.

65 Ker je v obravnavanem primeru Odločba naslovljena na Francosko republiko, je treba preveriti, ali ta odločba tožečo stranko neposredno in posamično zadeva.

66 Glede pogoja posamičnega zadevanja lahko v skladu z ustaljeno sodno prakso drugi subjekti, ki niso naslovniki odločbe, trdijo, da jih ta odločba posamično zadeva, le takrat, kadar nanje vpliva zaradi nekaterih njihovih posebnih značilnosti ali zaradi dejanskega položaja, zaradi katerega se razlikujejo od vseh drugih oseb, in jih torej individualizira podobno kot samega naslovnika odločbe (zgoraj v točki 42 navedena sodba Sodišča Plaumann proti Komisiji, str. 223; sodbi Sodišča z dne 19. maja 1993 v zadevi Cook proti Komisiji, C-198/91, Recueil, str. I-2487, točka 20, in z dne

15. junija 1993 v zadevi Matra proti Komisiji, C-225/91, Recueil, str. I-3203, točka 14; zgoraj v točki 38 navedena sodba Komisija proti Aktionsgemeinschaft Recht und Eigentum, točka 33, in sodba z dne 22. decembra 2008 v zadevi British Aggregates proti Komisiji, C-487/06 P, ZOdl., str. I-10505, točka 26).

67 Splošno sodišče mora torej preveriti, ali v obravnavanem primeru lahko štejemo, da Odločba tožečo stranko posamično zadeva.

68 V obravnavani zadevi želi tožeča stranka pri Splošnem sodišču doseči razglasitev ničnosti odločbe, sprejete po postopku predhodnega preverjanja, določenega v členu 88(3) ES.

69 V zvezi s tem je treba poudariti, da je treba v okviru postopka nadzora nad državnimi pomočmi iz člena 88 ES razlikovati med, prvič, fazo predhodne proučitve pomoči iz odstavka 3 tega člena, katere edini cilj je omogočiti Komisiji, da si oblikuje prvo mnenje o delni ali popolni združljivosti zadevne pomoči, in drugič, fazo preiskave iz odstavka 2 istega člena. Pogodba ES le v okviru te preiskave, ki Komisiji omogoči, da se v celoti seznani z vsemi podatki o zadevi, določa obveznost Komisije, da pozove zadevne stranke k predložitvi pripomb (zgoraj v točki 66 navedeni sodbi Cook proti Komisiji, točka 22, in Matra proti Komisiji, točka 16; zgoraj v točki 38 navedena sodba Commission proti Aktionsgemeinschaft Recht und Eigentum, točka 34, in zgoraj v točki 66 navedena sodba British Aggregates proti Komisiji z dne 22. decembra 2008, točka 27).

70 Kadar Komisija, ne da bi sprožila formalni postopek preiskave iz člena 88(2) ES, z odločbo, sprejeto na podlagi odstavka 3 tega člena, ugotovi, da je pomoč združljiva

s skupnim trgom, lahko osebe, ki so upravičene do teh postopkovnih jamstev, spoštovanje teh jamstev uveljavljajo le, kadar imajo možnost, da to odločbo izpodbijajo pred sodiščem Skupnosti. Iz teh razlogov to sodišče razglasi za dopustno tožbo za razglasitev ničnosti take odločbe, ki jo vloži zadevna stranka v smislu člena 88(2) ES, kadar želi z vložitvijo te tožbe zaščititi postopkovne pravice, ki izhajajo iz te določbe (glej zgoraj v točki 38 navedeno sodbo Komisija proti Aktionsgemeinschaft Recht und Eigentum, točka 35 in navedena sodna praksa, in zgoraj v točki 66 navedeno sodbo British Aggregates proti Komisiji z dne 22. decembra 2008, točka 28).

71 Sodišče je že imelo priložnost pojasniti, da so take zadevne stranke osebe, podjetja ali združenja, na interese katerih bi lahko vplivala dodelitev pomoči, torej zlasti konkurenčna podjetja upravičencev do te pomoči in poklicna združenja (glej zgoraj v točki 38 navedeno sodbo Komisija proti Aktionsgemeinschaft Recht und Eigentum, točka 36 in navedena sodna praksa, in zgoraj v točki 66 navedeno sodbo British Aggregates proti Komisiji z dne 22. decembra 2008, točka 29).

72 Nasprotno, če tožeča stranka izpodbija utemeljenost odločbe o presoji pomoči, samo dejstvo, da bi jo bilo mogoče šteti za zadevno stranko v smislu člena 88(2) ES, ne more zadoščati za to, da se tožba razglasi za dopustno. Zato mora dokazati, da ima poseben status v smislu zgoraj v točki 42 navedene sodbe Plaumann proti Komisiji. To velja zlasti takrat, kadar bi pomoč, ki jo obravnava zadevna odločba, znatno vplivala na položaj tožeče stranke na trgu (zgoraj v točki 38 navedena sodba Sodišča Komisija proti Aktionsgemeinschaft Recht und Eigentum, točka 37, in zgoraj v točki 66 navedena sodba British Aggregates proti Komisiji z dne 22. decembra 2008, točka 30; glej v tem smislu tudi sodbo Sodišča z dne 28. januarja 1986 v zadevi Cofaz in drugi proti Komisiji, 169/84, Recueil, str. 391, točke od 22 do 25).

73 V obravnavanem primeru je treba najprej pojasniti, da splošen obseg Odločbe, ki izhaja iz tega, da je njen predmet zlasti odobritev shem pomoči, ki veljajo za kategorijo gospodarskih subjektov, opredeljeno splošno in abstraktno, ne more izpodbiti uporabe zgoraj navedene sodne prakse (glej v tem smislu zgoraj v točki 66 navedeno sodbo British Aggregates proti Komisiji z dne 22. decembra 2008, točka 31).

74 Poleg tega je treba opozoriti, da je tožeča stranka v utemeljitev svoje tožbe navedla tri tožbene razloge. Prvi tožbeni razlog se nanaša na kršitev obveznosti obrazložitve. Drugi tožbeni razlog se nanaša na kršitev člena 87(1) ES. Tretji tožbeni razlog pa se nanaša na kršitev člena 87(3)(d) ES.

75 Ugotoviti je treba, da se z nobenim od teh ničnostnih tožbenih razlogov ne želi ugotoviti obstoja resnih težav, ki bi jih povzročili zadevni ukrepi pomoči v zvezi z njihovo opredelitvijo kot državne pomoči ali njihovo združljivostjo s skupnim trgom, težav, zaradi katerih je bila Komisija dolžna sprožiti formalni postopek preiskave. Tožeča stranka ne izpodbija zavrnitve Komisije, da začne formalni postopek preiskave iz člena 88(2) ES, in ne navaja kršitve postopkovnih pravil iz te določbe, temveč želi izključno doseči razglasitev ničnosti vsebine Odločbe, kot je to potrdila na obravnavi v odgovoru na vprašanje Splošnega sodišča, kar je bilo vključeno v zapisnik z obravnave.

76 Ker torej namen te tožbe ni varovanje postopkovnih pravic tožeče stranke, samo dejstvo, da bi jo bilo mogoče šteti za zadevno stranko v smislu člena 88(2) ES, ne more zadoščati za to, da se tožba razglasi za dopustno. Dokazati mora torej, da ima poseben status v smislu sodne prakse iz zgoraj v točki 42 navedene sodbe Plaumann proti Komisiji, zlasti ker bi pomoč, ki jo obravnava Odločba, znatno vplivala na njen položaj na trgu.

77 V zvezi s tem je treba poudariti, da se podjetje ne more sklicevati le na konkurenčen odnos, ki ga ima s podjetjem, ki je upravičeno do zadevnega ukrepa, temveč mora poleg tega izkazati tudi to, koliko je prizadet njegov položaj na trgu (sodbi Sodišča z dne 23. maja 2000 v zadevi Comité d'entreprise de la Société française de production in drugi proti Komisiji, C-106/98 P, Recueil, str. I-3659, točki 40 in 41, in z dne 22. novembra 2007 v zadevi Španija proti Lenzing, C-525/04 P, ZOdl., str. I-9947, točka 33; sodba Splošnega sodišča z dne 27. septembra 2006 v zadevi Werkgroep Commerciële Jachthavens Zuidelijke Randmeren in drugi proti Komisiji, T-117/04, ZOdl., str. II-3861, točka 53).

78 V obravnavanem primeru, kakor je to tožeča stranka potrdila na obravnavi v odgovor na vprašanje Splošnega sodišča, je treba prizadetost njenega konkurenčnega položaja preveriti glede na upravičence do zadevnih ukrepov pomoči. Ker se zadevni ukrepi nanašajo le na podporo kinematografske in avdiovizualne produkcije, je treba šteti, da koristijo gospodarskim subjektom, ki opravljajo produkcijsko dejavnost na kinematografskem in avdiovizualnem področju ali vsaj na enem od teh področij v skladu z upoštevnimi ukrepi. Poleg tega ni sporno, da je tožeča stranka, ki je ponudnik televizijskih storitev, prav tako dejavna pri produkciji del in je zato tudi lahko upravičena do zadevnih ukrepov podpore.

79 Tožeča stranka kot gospodarske subjekte, v razmerju do katerih bi bil prizadet njen konkurenčni položaj, navaja druge ponudnike televizijskih storitev in velike skupine avdiovizualne komunikacije. Poleg tega navaja, da je njen položaj prizadet na trgu brezplačnega razširjanja televizijskih programov in na trgu pridobivanja avdiovizualnih pravic in vsebin.

80 Ugotoviti pa je treba, da tožeča stranka ni konkretno in natančno dokazala, kako bi bil znatno prizadet njen konkurenčni položaj, zlasti na teh dveh trgih, v razmerju do njenih konkurentov, ponudnikov televizijskih storitev in velikih skupin avdiovizualne komunikacije, upravičencev do zadevnih ukrepov.

81 Prvič, tožeča stranka ni predložila dokazov, ki bi omogočali sklep, da je njen konkurenčni položaj znatno prizadet v razmerju do drugih ponudnikov televizijskih storitev v zvezi z izpodbijanimi obveznostmi investiranja in ukrepi podpore CNC.

82 Glede, najprej, obveznosti investiranja, je treba ugotoviti, prvič, da tožeča stranka ne navaja nobene trditve, da za druge ponudnike televizijskih storitev – ki bi lahko imeli koristi od teh ukrepov za njihovo morebitno dejavnost produkcije – veljajo drugačni pogoji od tistih, ki veljajo zanjo, zato da je do njih upravičena, in ki bi lahko povzročili znatno prizadetost njenega konkurenčnega položaja.

83 Drugič, tožeča stranka trdi, da znesek njenih stroškov iz naslova obveznosti investiranja močno presega stroške njenih konkurentov, zlasti France 2, France 3 in M6, v škodo proste razporeditve njenega proračuna in njene izbire glede oblikovanja programa, kar bi vodilo do tega, da bi se razlikovala od svojih konkurentov. Vendar pa, kot je potrdila na obravnavi v odgovor na vprašanje Splošnega sodišča, je za ponudnike televizijskih storitev, ki so njeni konkurenti, v skladu z ukrepi, ki so predmet Odločbe, prav tako veljala obveznost investiranja. Poleg tega je treba poudariti, da se znesek teh obveznosti določi na podlagi deleža prometa ponudnika televizijskih storitev v predhodnem letu (glej točko 26 zgoraj). Zato dejstvo, da v skladu s francosko zakonodajo za konkurente, ki jih navaja tožeča stranka, veljajo obveznosti investiranja v enakem sorazmerju kot zanjo, zaradi uporabe enakega odstotka njihovega prometa, vodi do sklepa, do katerega sta prišli že Komisija in Francoska republika, da kadar se izkaže, da znesek stroškov tožeče stranke presega znesek stroškov navedenih konkurentov, je ta okoliščina le dejanska posledica dejstva, da je njen promet večji od njihovega. Tožeča stranka zato navedene okoliščine ne more navajati kot dokaz posebnega statusa v smislu sodne prakse iz zgoraj v točki 42 navedene sodbe Plaumann proti Komisiji. Poleg tega tožeča stranka ni predložila ničesar, kar bi dokazovalo znatno prizadetost

njenega konkurenčnega položaja na dan sprejetja Odločbe, zaradi uporabe posebnega deleža za druge ponudnike televizijskih storitev.

84 Tretjič, v nasprotju s trditvami tožeče stranke dejstvo, da se znesek obveznosti investiranja izračuna ob upoštevanju prometa zadevnega ponudnika televizijskih storitev in ne glede na njegov proračun za oblikovanje programa, kot je določal člen 5 Direktive 89/552, ne omogoča ugotovitve, da ima tožeča stranka poseben status. Prvič, tožeča stranka namreč ni dokazala, zakaj bi bila zaradi takega izračuna postavljena v drugačen položaj od svojih konkurentov, ponudnikov televizijskih storitev, pri čemer poudarja, da bi se drugi ponudniki teh storitev lahko znašli v položaju, ki bi bil podoben njenemu. Drugič, ni naloga Splošnega sodišča, da v okviru te tožbe prouči zadevno francosko ureditev glede na Direktivo 89/552.

85 Četrtič, v zvezi z obveznostjo, da se vsaj dve tretjini stroškov iz naslova obveznosti investiranja namenita v avdiovizualno produkcijo in vsaj tri četrtine stroškov iz naslova obveznosti investiranja namenijo v kinematografsko produkcijo za razvoj neodvisne produkcije (glej točko 9 zgoraj), je treba opozoriti, da opredelitev „neodvisne produkcije“ v francoski ureditvi pomeni zlasti to, da je producent neodvisen od ponudnika televizijskih storitev, ki je financiral zadevno delo (točka II(249) Odločbe), kar so stranke potrdile na obravnavi. Zato, čeprav lahko taka prisila povzroči, kot trdi tožeča stranka, omejitev možnosti razvoja njene produkcijske dejavnosti, je treba ugotoviti, da ni navedla, v čem se njen položaj razlikuje od položaja drugih ponudnikov televizijskih storitev, ki so njeni konkurenti.

86 Zato iz zgoraj navedenega izhaja, da tožeča stranka ni dokazala, da je bil glede obveznosti investiranja njen konkurenčni položaj znatno prizadet glede na položaj drugih ponudnikov televizijskih storitev.

87 Dalje, glede ukrepov podpore CNC, ki se izpodbijajo v okviru te tožbe, tožeča stranka ni navedla nobene trditve, da bi dokazala svoj poseben položaj glede na druge ponudnike televizijskih storitev. Poleg tega in podredno je treba opozoriti, da obveznost producenta – zato da bi bil upravičen do teh ukrepov – da ima na voljo finančna sredstva določenega ponudnika televizijskih storitev, in temu ustrezajoč pogoj neodvisnosti tega producenta v razmerju do ponudnika televizijskih storitev, ki je zagotovil ta finančna sredstva, veljata enako za tožečo stranko in za druge ponudnike televizijskih storitev, česar tožeča stranka ne izpodbija.

88 Tožeča stranka je v zvezi s financiranjem teh ukrepov podpore CNC, zlasti v zvezi s plačilom Davka s strani ponudnikov televizijskih storitev, na obravnavi in v odgovor na vprašanje Splošnega sodišča potrdila, da je njenim konkurentom, ponudnikom televizijskih storitev, naloženo plačilo Davka. Ugotoviti pa je treba, da se ta odmeri na podlagi prometa ponudnikov televizijskih storitev in da se znesek, ki ga je treba plačati, izračuna z obračunanjem odstotka od tega prometa. Za tožečo stranko zato ni mogoče reči, da se razlikuje od drugih ponudnikov televizijskih storitev, ki so njeni konkurenti.

89 Šteti je torej treba, da tožeča stranka ni dokazala, da je bil glede izpodbijanih ukrepov podpore CNC njen konkurenčni položaj znatno prizadet glede na položaj drugih ponudnikov televizijskih storitev.

90 Drugič, v zvezi s trditvijo tožeče stranke, da je bil njen konkurenčni položaj prizadet glede na velike skupine avdiovizualne komunikacije, je treba opozoriti, da tožeča stranka ni natančno opredelila navedenih skupin in da ni dovolj natančno navedla, v kakšnem konkurenčnem razmerju je z njimi.

91 Poudariti pa je treba, da je treba konkurenčni položaj tožeče stranke proučiti glede na konkurenčni položaj upravičencev do zadevnih ukrepov. Iz tega je razvidno, da morajo velike skupine avdiovizualne komunikacije, ki jih navaja tožeča stranka, opravljati vsaj nekatere dejavnosti pri produkciji del. Poleg tega, zato ker so te skupine dejavne tudi pri televizijskem razširjanju programskih vsebin, je treba ugotoviti, da tožeča stranka z ničemer ni pojasnila, v čem se torej njihov položaj razlikuje od položaja ponudnikov televizijskih storitev, ki opravljajo produkcijsko dejavnost, proučenega v točkah od 81 do 89.

92 V teh okoliščinah je treba šteti, da sklicevanje tožeče stranke na prizadetost njenega konkurenčnega položaja glede na velike skupine avdiovizualne komunikacije ni dovolj natančno in utemeljeno, da bi omogočalo ugotovitev obstoja posamičnega zadevanja tožeče stranke. V zvezi s tem je treba opozoriti, da ni naloga Splošnega sodišča, da domneva, na kakšne dejanske in pravne utemeljitve in pomisleke bi se lahko opirale njene trditve v tožbi (sklep Splošnega sodišča z dne 19. maja 2008 v zadevi TF1 proti Komisiji, T-144/04, ZOdl., str. II-761, točka 57).

93 Ob upoštevanju vsega navedenega je treba ugotoviti, da tožeča stranka ni v pravno zadostni meri dokazala znatne prizadetosti njenega konkurenčnega položaja in da ni mogoče šteti, da jo Odločba posamično zadeva. Zato nima procesnega upravičenja.

94 Te ugotovitve ni mogoče izpodbijati s trditvijo tožeče stranke, da ne bi imela nobenega sredstva za izpodbijanje Odločbe, če bi bila tožba razglašena za nedopustno. Zadostuje namreč opozoriti, da v skladu z ustaljeno sodno prakso Sodišča pogoji za dopustnost ničnostne tožbe ne morejo odpasti zaradi razlage pravice do učinkovitega sodnega varstva s strani tožeče stranke. Tako je glede področja te tožbe Sodišče imelo priložnost pojasniti, da se posameznik, ki ga odločba Komisije glede državnih pomoči ne zadeva neposredno in posamično ter čigar interesov zato državni ukrepi, ki so predmet te odločbe, eventualno ne prizadenejo, ne more sklicevati na pravico do sodnega varstva v zvezi s tako odločbo (glej sodbo Sodišča z dne 22. novembra 2007 v zadevi Sniace proti Komisiji, C-260/05 P, ZOdl., str. I-10005, točki 64 in 65 in navedena sodna praksa). Iz zgoraj navedenih elementov pa je razvidno, da v obravnavanem primeru ni izpolnjen eden od teh dveh pogojev, saj tožeča stranka ni dokazala, da jo odločba posamično zadeva. Iz tega izhaja, da je trditev tožeče stranke, da bi ji bila z razglasitvijo te tožbe za nedopustno odvzeta pravica do učinkovitega sodnega varstva, neutemeljena.

95 Iz vseh zgoraj navedenih ugotovitev izhaja, da je treba obravnavano tožbo zavreči kot nedopustno.

Stroški

96 V skladu s členom 87(2) Poslovnika se neuspeli stranki naloži plačilo stroškov, če so bili priglašeni. Ker tožeča stranka s svojim zahtevkom ni uspela, se ji v skladu s predlogi Komisije naloži, da nosi lastne stroške in plača stroške Komisije, ki jih je ta priglasila.

97 V skladu s členom 87(4) Poslovnika nosijo države članice, ki se kot intervenientke udeležijo postopka, lastne stroške. Zato Francoska republika nosi svoje stroške.

Iz teh razlogov je

SPLOŠNO SODIŠČE (peti senat)

razsodilo:

1. Tožba se zavrže kot nedopustna.

2. Télévision française 1 SA (TF1) nosi lastne stroške in plača stroške, ki jih je priglasila Evropska komisija.

3. Francoska republika nosi lastne stroške.

Vilaras Prek Ciucă

Razglašeno na javni obravnavi v Luxembourgu, 13. septembra 2010.

Podpisi